

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 136/2010-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžnč 2/2009 a jeho uznesením z 2. februára 2010 a takto

rozhodol:

Sťažnosť J. Š. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2010 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžnč 2/2009 a jeho uznesením sp. zn. 2 Sžnč 2/2009 z 2. februára 2010 (ďalej len „uznesenie z 2. februára 2010“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) podanie, v ktorom namietal nečinnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) vo veci vedenej pod sp. zn. 22123/08-61/D/925. Predmetom uvedeného konania bol podnet sťažovateľa adresovaný ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“), ktorým poukázal na splnenie podmienok na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 371 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu porušenia jeho práva na obhajobu v jeho trestnej veci vedenej Okresným súdom Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 T 334/2002 v súvislosti s rozhodnutiami o povinnosti na náhradu odmeny a hotových výdavkov, ktoré boli uhradené štátom ustanovenému obhajcovi. Svojím podaním sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd uložil ministerstvu spravodlivosti povinnosť konať vo veci vedenej pod sp. zn. 22123/08-61/D/925 a podať dovolanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 334/2002 zo 16. februára 2009.

Krajský súd podanie sťažovateľa posúdil ako návrh na konanie o nečinnosti orgánu verejnej správy [podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], na ktoré je príslušný najvyšší súd, a preto uznesením č. k. 13 S 118/2009-6 z 3. novembra 2009 rozhodol podľa § 250d ods. 2 OSP o postúpení uvedenej veci najvyššiemu súdu.

Najvyšší súd uznesením z 2. februára 2010 konanie v predmetnej veci zastavil a súčasne rozhodol, že vec bude po právoplatnosti tohto uznesenia postúpená ministerstvu spravodlivosti.

Sťažovateľ ďalej uviedol: *„K meritu sťažnosti respektíve tejto právnej veci si dovoľím namietat' vecnú nesprávnosť, nezákonnosť a protiústavnosť postupu a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Sžnč 2/2009 a to najmä z dôvodu*

nesprávneho posúdenia otázky právomoci všeobecného súdu vo veci konať, v dôsledku čoho Najvyšší súd SR konanie zastavil a to právoplatne. Vychádzajúc z poučenia napadnutého uznesenia nie je prípustné odvolanie a teda ani dovolanie, ktoré je prípustné proti rozhodnutiam odvolacích súdov pokiaľ to zákon pripúšťa, tým sa domnievam, že je daná iba právomoc Ústavného súdu SR.

Najvyšší súd SR sa v konaní pod sp. zn. 2 Sžnč 2/2009 dopustil voči sťažovateľovi odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae) a odopretia práva (denegatio iuris). S prihliadnutím na relevantnú stabilizovanú judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva považujem sťažnosť za opodstatnenú a dôvodnú. Za nesprávne treba považovať postúpenie veci orgánu, v danom prípade Ministerstvu spravodlivosti SR, ktorý už vo veci konal a tiež skutočnosť, že NS SR neposudzoval vec ako konanie o preskúmaní postupu a rozhodnutia MS SR bez ohľadu na označenie návrhu navrhovateľom.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

„1. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžnč 2/2009 a uznesením sp. zn. 2 Sžnč 2/2009 zo dňa 2. 2. 2010 porušil sťažovateľove práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 v spojení s čl. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1, čl. 17, čl. 18, čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžnč 2/2010 (správne malo byť 2 Sžnč 2/2009, pozn.) zo dňa 2. 2. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyššiemu súdu SR sa zakazuje pokračovať v porušovaní vyššie označených práv.

4. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť ustanovenému obhajcovi trovy právneho zastúpenia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ sa v neperfektnej sťažnosti domáha nápravy porušovania svojich práv v konaní, v ktorom najvyšší súd podľa neho nesprávne posúdil jeho podanie, a následne tiež nesprávne rozhodol o zastavení konania pre nedostatok svojej právomoci na prerokovanie jeho podnetu a postúpení predmetnej veci ministerstvu spravodlivosti.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že cieľom sťažovateľovho podania bolo iniciovať konanie, v ktorom by všeobecné súdy, resp. konkrétne krajský súd zaviazal ministerstvo spravodlivosti povinnosťou napadnúť právoplatné uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 T 334/2002 zo 16. februára 2009 vydané v jeho trestnom konaní dovolaním.

Podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku právoplatné rozhodnutie súdu na podnet strany alebo na iný podnet napadne minister spravodlivosti z dôvodu uvedeného v § 371.

V § 371 Trestného poriadku sú taxatívne upravené zásadné porušenia procesnoprávných a hmotnoprávných ustanovení v rozhodnutiach súdov, ktoré môžu byť

dôvodom podania dovolania zo strany oprávnených subjektov vrátane ministra spravodlivosti.

Podľa zistenia ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia z 2. februára 2010 poukázal na znenie ustanovenia § 7 ods. 1 a 2, § 103, § 104 ods. 1, ako aj § 244 ods. 1 a 3 OSP a následne okrem iného uviedol: „*Ako je zrejmé z podaného návrhu, cieľom žalobcu je dosiahnuť, aby minister spravodlivosti podal dovolanie podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku. Je preto nesporné, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému konať a rozhodnúť v trestnoprávnej veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky však konštatuje, že v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy nie je možné o takomto návrhu žalobcu rozhodnúť. Tento záver vyplýva z právomoci súdu v občianskom súdnom konaní ako aj z bližšej špecifikácie predmetu správneho súdnictva, tak ako sú vymedzené v citovaných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku. Rozhodovanie o návrhu žalobcu nielenže nemôže byť predmetom konania v správnom súdnictve, ale predmetná vec nepatrí vôbec do právomoci súdov v občianskom súdnom konaní.*

Rozhodovanie ministra spravodlivosti o tom, či v konkrétnom prípade podá dovolanie podľa Trestného poriadku nie je rozhodovaním správneho orgánu v oblasti verejnej správy, jedná sa výlučne o právomoc, ktorá vyplýva z ustanovení Trestného poriadku, týka sa teda vecí trestnoprávneho charakteru a nemôže byť predmetom súdneho prieskumu v občianskom súdnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto v súlade s § 104 ods. 1 veta druhá O. s. p. konanie zastavil s tým, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ako orgánu príslušnému na vybavenie podnetu žalobcu.“

Z ustanovenia § 369 ods. 1 Trestného poriadku je zrejmé, že právomoc posúdiť podnet doručený ministrovi spravodlivosti z hľadiska splnenia podmienok uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku je zákonom zverená iba ministrovi spravodlivosti, ktorému v prípade zistenia, že uvedené podmienky boli v konkrétnom prípade naplnené, vzniká povinnosť podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd rozhodnutia všeobecných súdov za protiústavné aj arbitrárne, ak ich odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Záveru najvyššieho súdu, podľa ktorých všeobecným súdom, t. j. ani najvyššiemu súdu nie je zákonom zverená právomoc zasahovať do výkonu právomoci ministra spravodlivosti podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku a podať na základe doručeného podnetu v prípade splnenia podmienok uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za svojvoľné alebo arbitrárne, a ani samotná nespokojnosť sťažovateľa s výsledkom konania o nečinnosti orgánu verejnej správy, ktoré inicioval, nie je dôvodom na vyslovenie porušenia ním v sťažnosti označených práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd uvádza, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňala všetky náležitosti predpísané zákonom, avšak vzhľadom na to, že po prerokovaní jej obsahu bola pri predbežnom prerokovaní ústavným súdom odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, bolo už ďalej bezpredmetné, aby ústavný súd pristúpil k zaslaniu výzvy sťažovateľovi na jej doplnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010